

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 634

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 august 2017

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 310 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală	2-3	2.476.	— Ordin al ministrului culturii și identității naționale pentru re acreditarea Muzeului Județean Argeș din Pitești, județul Argeș	12
Decizia nr. 311 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal	4-6	2.477.	— Ordin al ministrului culturii și identității naționale pentru re acreditarea Muzeului „Anastase Crimca” al Mănăstirii Dragomirna, județul Suceava	13
Decizia nr. 343 din 11 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. c) și ale art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	7-9	2.478.	— Ordin al ministrului culturii și identității naționale pentru re acreditarea Muzeului Național Secuiesc din Sfântu Gheorghe, județul Covasna	13
Decizia nr. 426 din 15 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	10-12		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
		1.019.	— Decizie privind închiderea procedurii de redresare financiară pe bază de plan de redresare financiară la Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A.	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 310

din 9 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Monica Cupețiu în Dosarul nr. 3.370/97/2013/a14 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 151D/2016.

2. La apelul nominal lipsește autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 28 din 20 ianuarie 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 196 din 28 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.370/97/2013/a14, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Monica Cupețiu cu ocazia soluționării contestației formulate împotriva unei măsuri asigurătorii dispuse de procuror.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, dreptul la un recurs efectiv și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, întrucât nu permit exercitarea unei căi de atac împotriva încheierii prin care se soluționează contestația privind măsurile asigurătorii dispuse de procuror. Astfel, contestatorul nu mai are nicio altă posibilitate de a contesta, în fața unei instanțe de judecată imparțiale și independente, caracterul excesiv și vădit disproportionat al măsurii sechestrului asigurător raportat la dreptul de gaj pe care îl are asupra bunului sechestrat, respectiv netemeinicia încheierii pronunțate, în condițiile în care instanța de fond a respins complet nemotivat cererea de ridicare a măsurii asigurătorii, făcând referire doar la cererile anterioare analizate de către instanță și care, la rândul lor, au fost respinse fără o motivare concretă. Consideră că textul de lege criticat nu oferă garanții împotriva arbitrarului și, respectiv, cu privire la imparțialitatea judecătorului, întrucât este clar că acesta, în situația în care a respins în mod constant cereri asemănătoare, și-a format deja opinia cu privire la măsura asigurătorie și, cunoscând faptul că încheierea pe care o va pronunța este

definitivă, neputând fi cenzurată în niciun fel de către o instanță ierarhic superioară, va putea pronunța chiar și o soluție nelegală, cu consecințe dramatice asupra drepturilor persoanei. Mai susține că necesitatea instituirii unui control efectiv din partea unei instanțe superioare, cu respectarea principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, este cu atât mai evidentă cu cât măsura sechestrului asigurător dispusă de procuror în vederea recuperării prejudiciului creat prin infracțiune este o chestiune ce ține de fondul cauzei, întrucât pentru stabilirea certă a prejudiciului este absolut necesară administrarea de probe în faza de cercetare judecătorească.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, ci doar statuează, în art. 129, că acestea se exercită „în condițiile legii” (Decizia nr. 251 din 10 mai 2005). Împrejurarea că împotriva încheierii instanței, prin care s-a soluționat contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de ducere la îndeplinire a acesteia, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece, pe de o parte, legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, Legea fundamentală nu garantează folosirea tuturor căilor de atac. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că instituirea sechestrului nu este o judecată asupra unei acuzații în materie penală în sensul art. 6 din Convenție, întrucât atât stabilirea unor drepturi de creanță ale unor terți, cât și confiscarea unor bunuri sunt măsuri ce urmează a fi luate ulterior, în cadrul unor proceduri separate (Decizia din 18 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Mohammad Yassin Dogmoch împotriva Germaniei*). Mai mult decât atât, chiar și în situația unei acuzații în materie penală, art. 2 paragraful 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție stabilește că dreptul consacrat de paragraful 1 poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală este inadmisibilă, iar, în subsidiar, neîntemeiată. Astfel, din examinarea excepției, rezultă că autoarea acesteia nu critică dispozițiile de lege menționate pentru ceea ce conțin acestea, ci pentru ceea ce nu conțin, în sensul că nu permit formularea unei căi de atac împotriva încheierii prin care s-a soluționat contestația cu privire la o măsură asigurătorie. Or, așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, acceptarea acestei critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, care statuează că „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”. De asemenea, este de observat că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea

nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului” (Decizia nr. 99 din 13 februarie 2007). În subsidiar, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 659 din 11 noiembrie 2014.

9. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 659 din 11 noiembrie 2014 și nr. 28 din 20 ianuarie 2016, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și ale art. 11 alin. (1) și (2) privind tratatele ratificate de Parlament și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv ale art. 2 referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 din Protocolul nr. 7 la

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Monica Cupețiu în Dosarul nr. 3.370/97/2013/a14 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 250 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof.univ.dr. **VALER DORNEANU**

Convenție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 659 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 16 decembrie 2014, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că, potrivit jurisprudenței sale, Legea fundamentală nu cuprinde prevederi care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind, în art. 129, că acestea se exercită „*în condițiile legii*” (în acest sens este Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005). Împrejurarea că împotriva încheierii instanței, prin care s-a soluționat contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac (paragrafele 17 și 18).

15. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin decizia mai sus menționată, Curtea a observat că instanța europeană a stabilit că măsura sechestrului asigurător nu intră sub incidența prevederilor convenționale menționate. Aceasta vizează, în principal, garantarea executării unei eventuale creanțe ce va fi recunoscută în favoarea unor terți lezați prin infracțiunea ce face obiectul judecății. De asemenea, Curtea a statuat că luarea măsurii asigurătorii luate de sine stătător nu avea niciun impact asupra cazierului reclamantului. În aceste circumstanțe, instanța europeană a considerat că măsura nu poate fi privită ca o „*acuză în materie penală*” adusă reclamantului în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție (Decizia privind admisibilitatea din 18 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Dogmoch împotriva Germaniei*). În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, Curtea reține că acestea obligă statele membre la asigurarea unui dublu grad de jurisdicție doar în situația examinării inovăției în materie penală. În aceste condiții, nefiind vorba despre o acuză în materie penală, Curtea apreciază că prevederile art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt incidente în cauză (paragrafele 19 și 20).

16. În același sens este și Decizia nr. 448 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 18 august 2016.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311

din 9 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3)
teza a doua din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Gabriel Miron în Dosarul nr. 12.901/193/2014 al Judecătoriei Botoșani — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 179D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 239D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Aurelian Luci Ionescu în Dosarul nr. 4.697/324/2014 al Judecătoriei Tecuci.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 179D/2016 și nr. 239D/2016 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 239D/2016 la Dosarul nr. 179D/2016, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 25 ianuarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 12.901/193/2014, **Judecătoria Botoșani — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Gabriel Miron cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1) din Codul penal, tentativă la înșelăciune, prevăzută de art. 32 raportat la art. 244 alin. (1) din Codul penal, și de fals privind identitatea, prevăzută de art. 327 alin. (1) și (2) din Codul penal, toate cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1) din Codul penal.

10. Prin Încheierea din 12 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 4.697/324/2014, **Judecătoria Tecuci a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Aurelian Luci Ionescu cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată a inculpatului pentru

săvârșirea, în perioada octombrie 2010—octombrie 2014, a unor fapte de înșelăciune, prevăzute de art. 244 alin. (1) din Codul penal. În cauză, după finalizarea procedurii de cameră preliminară, instanța a acordat două termene de judecată în vedere a împăcării inculpatului cu persoanele vătămate.

11. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul aplicării legii penale mai favorabile, egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, precum și principiile cu privire la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și la realizarea acesteia prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, întrucât suspexii/inculpații care apelează la instituția împăcării până la citirea actului de sesizare a instanței sunt favorizați, sub aspectul intervalului de timp avut la dispoziție în acest sens, față de inculpații care recurg la împăcare după momentul citirii rechizitoriului. Consideră că împăcarea nu trebuie condiționată de un termen, ci este necesar ca ea să poată avea loc în tot cursul procesului penal, având în vedere că împăcarea constituie un mod mai direct și mai bun de rezolvare a conflictului penal, atât pentru persoanele implicate, cât și pentru ordinea de drept. Astfel, arată că sintagma „*până la citirea actului de sesizare a instanței*” este neconstituțională, întrucât, prin instituirea unui termen până la care se poate realiza împăcarea în fața instanței de judecată, în condițiile în care medierea, care este tot o formă de împăcare, se poate realiza și ulterior acestui termen, dar în fața unei alte entități, cu excluderea instanței judecătorești, se produce o delegare de justiție către un alt organism (mediatorul), încălcându-se dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție. Consideră că legiuitorul poate să reglementeze modalități alternative de realizare a împăcării, cum ar fi medierea, dar este neconstituțională prevederea care împiedică instanța, cea prin care se realizează justiția, să ia act de împăcare, în condițiile în care este ținută de împăcarea intervenită în fața altor entități. De asemenea, susține că sunt încălcate egalitatea cetățenilor în fața legii și accesul liber la justiție, întrucât modalitatea alternativă de împăcare prevăzută de Legea nr. 192/2006 (privind medierea și organizarea profesiei de mediator) are un caracter oneros, iar părțile procesului penal și persoana vătămată sunt obligate să se adreseze — după momentul citirii actului de sesizare a instanței — mediatorului pentru a consemna actul de împăcare.

12. **Judecătoria Botoșani — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este parțial întemeiată, întrucât limitarea în timp a posibilității împăcării — până la citirea actului de sesizare a instanței — încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări, și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției. Consideră că este greu de conceput ca înțelegerea prevăzută de dispozițiile Legii nr. 192/2006 să aibă un caracter distinct față de împăcarea prevăzută de Codul penal, întrucât, în esență, cele două noțiuni au același înțeles, și anume de acord de voință intervenit între părți, care are ca efect înlăturarea răspunderii penale. Totodată, limitarea în timp a împăcării este de natură a afecta drepturile inculpatului, care, după repararea prejudiciului produs persoanei vătămate, se poate afla în imposibilitate materială de a se prezenta în fața mediatorului, având în vedere faptul că procedura medierii este una oneroasă.

13. **Judecătoria Tecuci** apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 15 și art. 16 din Constituție. Consideră că reglementarea momentului citirii actului de sesizare a instanței ca limită temporală până la care poate interveni împăcarea este pe deplin justificată prin finalitatea urmărită, aceea de limitare în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și, implicit, de restrângere a posibilității exercitării abuzive a acestui beneficiu acordat de legiuitor.

14. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat reglementează limitarea în timp a posibilității de împăcare a părților și a subiecților procesuali principali, în virtutea atributului exclusiv al legiuitorului de a stabili regulile și procedura de judecată, fără a aduce vreo atingere prevederilor constituționale invocate. Menționează, în acest sens, și Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit. Consideră că motivarea deciziei mai sus menționate este aplicabilă *mutatis mutandis* și în cauza de față.

16. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal este inadmisibilă. În acest sens, arată că, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit. Or, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal. Din notele scrise ale autorilor excepției, depuse în motivarea criticii, reiese, însă, că aceasta privește doar dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul cuprins: „*Împăcarea produce efecte [...] dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței*”.

20. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind aplicarea legii penale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și ale art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 9 septembrie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal, reținând că împăcarea constituie înțelegerea intervenită între persoana vătămată/partei civile și suspect/inculpat de a pune capăt conflictului născut din săvârșirea infracțiunii și de a renunța la punerea în mișcare a acțiunii penale sau la continuarea procesului penal. Instituția împăcării este reglementată prin dispozițiile art. 159 din Codul penal, articol ce încheie sediul materiei rezervat ansamblului cauzelor care înlătură răspunderea penală. Act bilateral caracterizat prin acordul de voință dintre persoanele între care intervine, împăcarea este o cauză care înlătură răspunderea penală în privința anumitor infracțiuni și care stinge și acțiunea civilă, efecte care se produc dacă împăcarea are loc până la citirea actului de sesizare a instanței [art. 159 alin. (1), (2) și (3) din Codul penal]. Pentru anumite categorii de persoane fizice sunt înscrise anumite cerințe în alin. (4) al art. 159 din Codul penal, iar pentru persoanele juridice cerințele sunt prevăzute de alin. (5) și (6) ale aceluiași articol (paragraful 16).

22. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut, cu privire la conținutul instituției împăcării din noul Cod penal, că acesta a fost substanțial reconsiderat față de cel din Codul penal din 1969 (art. 132), prin instituirea unor noi condiții și introducerea de dispoziții exprese privind funcționarea instituției în cazul persoanei juridice, remarcându-se, în primul rând, restrângerea sferei infracțiunilor în cazul cărora este aplicabilă. Astfel, potrivit art. 159 alin. (1) din Codul penal, împăcarea poate interveni numai în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu și numai dacă legea o prevede în mod expres. Instituția împăcării este incidentă în cazul următoarelor infracțiuni: furt — art. 228 din Codul penal; furt calificat — art. 229 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal; furt de folosință — art. 230 din Codul penal — în temeiul art. 231 alin. (2) din Codul penal; însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor — art. 243 din Codul penal; înșelăciunea — art. 244 din Codul penal; înșelăciunea privind asigurările — art. 245 din Codul penal. De asemenea, tot în Codul penal sunt evidențiate și alte incriminări, respectiv aceea de la art. 199 alin. (2) referitoare la violența în familie, infracțiunile de lovire sau alte violențe prevăzute în art. 193 și de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 196, săvârșite asupra unui membru de familie, când acțiunea penală poate fi pusă în mișcare și din oficiu, iar împăcarea înlătură răspunderea penală. Totodată, în cazul infracțiunilor de lovire sau alte violențe prevăzute în art. 193 din Codul penal și de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 196 din Codul penal, săvârșite asupra unui membru de familie, împăcarea înlătură răspunderea penală numai dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, și nu la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Așadar, prin noul Cod penal s-a produs răsturnarea regulii valabile în reglementarea anterioară, împăcarea putând interveni numai în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu și numai dacă legea o prevede în mod expres (paragraful 17).

23. Un alt element de nouitate — constat de Curte prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016 (paragraful 18) — a fost introdus de dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal și vizează momentul procesual până la care poate interveni împăcarea, și anume până la citirea actului de sesizare a instanței, ceea ce înseamnă că împăcarea poate interveni în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și în fața instanței de fond, dar numai până la citirea actului de sesizare. Referitor la momentul procesual până la care poate interveni împăcarea în situațiile tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843

din 19 noiembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit. Pentru a răspunde exigențelor principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție, așa cum acesta a fost detaliat în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, până la încetarea situațiilor tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, împăcarea poate interveni până la primul termen de judecată stabilit ulterior datei publicării Deciziei nr. 508 din 7 octombrie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I (paragrafele 23 și 25 din Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014).

24. Referitor la pretinsa încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări — consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție —, prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016 (paragraful 19), Curtea a reamintit că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Or, procesul echitabil nu presupune un drept al părților și al subiecților procesuali principali de a dispune, prin împăcare, cu privire la acțiunea penală pusă în mișcare din oficiu, întrucât aceasta este atributul exclusiv al statului, art. 21 alin. (3) din Constituție reglementând doar modul echitabil de exercitare a ei. Ca atare, reglementarea conținutului instituției împăcării este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea politicii sale penale, poate condiționa producerea efectelor împăcării de nedepășirea momentului procesual al citirii actului de sesizare a instanței, fără a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii,

consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, mai sus menționată, Curtea a statuat că reglementarea de către legiuitor a termenului citirii actului de sesizare a instanței, ca ultim moment în care poate interveni împăcarea, este pe deplin justificată prin finalitatea urmărită, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilității de exercitare abuzivă a acestui drept. În acest sens, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea a reținut că instituirea de către legiuitor a unor termene procesuale asigură ordinea de drept, indispensabilă pentru valorificarea drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire (paragraful 21 din Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014).

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin Decizia nr. 445 din 28 iunie 2016, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate ce vizează compararea regimului juridic al împăcării cu cel al medierii, prin Decizia nr. 397 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 15 iulie 2016, Curtea a constatat că dispozițiile art. 67 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 17 aprilie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în măsura în care încheierea unui acord de mediere cu privire la infracțiunile pentru care poate interveni împăcarea produce efecte numai dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței, întrucât altfel se aduce atingere principiului privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, consacrat de art. 124 alin. (2) din Constituție (paragraful 38). Așadar, în ceea ce privește termenul până la care poate interveni încheierea unui acord de mediere cu privire la latura penală a cauzei, ca urmare a deciziei Curții Constituționale mai sus menționate, acordul de mediere nu mai poate fi încheiat oricând în cursul procesului penal, ci doar atât timp cât poate interveni și împăcarea, și anume până la citirea actului de sesizare a instanței, așa cum prevăd dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal (paragraful 37). Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, respectiv ale art. 126 alin. (1) privind realizarea justiției prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Miron în Dosarul nr. 12.901/193/2014 al Judecătoriei Botoșani — Secția penală și de Aurelian Luci Ionescu în Dosarul nr. 4.697/324/2014 al Judecătoriei Tecuci și constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Botoșani — Secția penală și Judecătoriei Tecuci și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 11 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. c) și ale art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. c) și ale art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Tribunalul Vaslui — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 2.361/89/2015 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 511D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece textele de lege criticate instituie o măsură de protecție socială fără a încălca vreo prevedere din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.361/89/2015, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. c) și ale art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea Dispoziției Inspectoratului de Poliție al Județului Vaslui prin care s-a dispus suspendarea dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului (întrucât beneficiara nu s-a prezentat în ultima jumătate a lunii februarie 2015 la Serviciul resurse umane pentru a semna în Registrul de evidență a personalului care beneficiază de concediu și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, fiind plecată împreună cu copilul în concediu, în Franța, unde soțul său își desfășoară activitatea lucrativă).

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 25 alin. (1) privind dreptul la liberă circulație, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 26 privind viața intimă, familială și privată. În acest sens, arată că, în temeiul art. 16 alin. (2) lit. h)

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, se poate dispune suspendarea dreptului la indemnizația de creștere a copilului, în măsura în care plătitorul indemnizației constată că nu mai este îndeplinită cerința prevăzută de art. 12 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, respectiv aceea de a locui în România împreună cu copilul/copiii pentru care solicită drepturile. Noțiunea de „a locui în România” a fost înțeleasă diferit de către părți. Dacă reclamanta consideră că cerința de „a locui în România” nu exclude deplasarea în străinătate într-un stat membru al Uniunii Europene pentru o perioadă scurtă și determinată de timp, pârâțul apreciază că această condiție exclude posibilitatea de a părăsi teritoriul României, caz în care se impune suspendarea dreptului la plata indemnizației de creștere a copilului. Astfel, prevederile de lege criticate încalcă art. 25 alin. (1) din Constituție, în măsura în care acestea pot fi interpretate în sensul că deplasarea în străinătate pentru o perioadă scurtă și determinată de timp, indiferent de scopul deplasării, fără a fi operată o schimbare de domiciliu sau de reședință, atrage după sine suspendarea unui drept la o indemnizație acordată în condițiile legii. Condiționarea, prin lege, a acordării indemnizației de creștere a copilului de obligația de a locui în țară și de a nu părăsi teritoriul României reprezintă, fără îndoială, o măsură care înfrânge libertatea de circulație a cetățenilor. O asemenea condiție poate apărea, în prezența textelor constituționale, ca o veritabilă sancțiune pentru cei care locuiesc, fie și temporar, în afara țării. Pe de altă parte, nu se poate considera nici că faptul de a locui în străinătate ar fi practic incompatibil cu dreptul de a primi indemnizația de creștere a copilului prevăzută de lege. Mai mult, nu se poate susține că dreptul de a primi indemnizație de creștere a copilului ar fi corelativ cu îndeplinirea unor obligații ce presupun prezența obligatorie în țară a celor în cauză, precum participarea la formarea veniturilor sectorului public, din care se alimentează cheltuielile ocazionate de plata indemnizațiilor maternale.

6. Cu privire la încălcarea art. 20 alin. (1) din Constituție, instanța de judecată, autoare a excepției de neconstituționalitate arată că, potrivit art. 20 alin. 2 lit. a) din Tratatul pentru funcționarea Uniunii Europene, cetățenii Uniunii Europene au drepturile și obligațiile prevăzute în tratate, bucurându-se astfel de dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre. Or, dreptul la liberă circulație și de ședere este încălcat dacă o dispoziție legală internă permite ca dreptul la o prestație socială să fie suspendat în situația în care cetățeanul european părăsește teritoriul statului membru care a recunoscut dreptul la plata indemnizației pentru a se deplasa și a locui o perioadă scurtă și determinată de timp pe teritoriul unui alt stat membru. În acest caz, dispoziția de drept intern contravine prevederilor art. 20 alin. 2 lit. a) din Tratatul pentru funcționarea Uniunii Europene și, implicit, dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Constituție. De asemenea, instanța are în vedere și prevederile art. 34 alin. (1) și (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, potrivit cărora Uniunea recunoaște și respectă dreptul de acces la prestațiile de securitate socială și la serviciile

sociale care acordă protecție în caz de maternitate, în conformitate cu normele stabilite de dreptul Uniunii și de legislațiile și practicile naționale. Orice persoană care are reședința și se deplasează în mod legal în cadrul Uniunii are dreptul la prestații de securitate socială și la avantaje sociale, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu legislațiile și practicile naționale. În Regulamentul CE nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate sociale este reglementată și situația prestațiilor de maternitate și paternitate asimilate, iar în capitolul privind dispozițiile generate, s-a stabilit în art. 7 că, exceptând cazul în care Regulamentul prevede altfel, prestațiile în numerar care se plătesc în temeiul legislației unuia sau mai multor state membre sau al regulamentului nu pot face obiectul niciunei reduceri, modificări, suspendări, retrageri sau confiscări, în temeiul faptului că beneficiarul sau membrii familiei acestuia sunt rezidenți într-un stat membru, altul decât cel în care este situată instituția responsabilă de furnizarea prestației. În aceste condiții, având în vedere că legislația europeană exclude clauzele de rezidență, conform art. 7 din Regulamentul nr. CE 883/2004, adoptat în baza art. 48 din TFUE, prevederile de lege criticate vin în contradicție cu această dispoziție, fiind încălcat implicit art. 20 din Constituție.

7. În final, în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 26 din Constituție, instanța arată că, în condițiile în care prevederile de lege criticate nu fac distincție între diferitele împrejurări ce determină încetarea îndeplinirii condiției de a locui în România, în situația în care părăsirea teritoriului României este justificată de necesitatea de a reuni familia, dispunerea de către autoritățile publice a măsurii suspendării dreptului la indemnizația de creștere a copilului constituie o ingerință a statului în viața de familie. Această ingerință nu poate fi justificată decât de necesitatea protejării unui interes public, însă cu condiția de a asigura un echilibru între interesul particular al respectării vieții de familie și cel general. Or, protejarea interesului general, constând în aceea de a preveni încasarea mai multor prestații de maternitate sau paternitate asimilate în cadrul sistemelor de asigurări sociale a unor state diferite, prin instituirea unei interdicții pentru beneficiarul indemnizației de a părăsi teritoriului României, nici măcar pentru reunirea familiei într-un alt stat membru al Uniunii Europene, constituie o ingerință disproporționată în viața de familie, conducând la încălcarea prevederilor art. 26 alin. (1) din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece aspectele invocate de autoarea excepției vizează probleme de interpretare și aplicare a legii, de competența exclusivă a instituțiilor publice cu atribuții în domeniu, respectiv a instanței de judecată în caz de litigiu. În subsidiar, precizează că, pentru a da eficiență principiului liberei circulații pe teritoriul Uniunii Europene, prin Legea nr. 66/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, s-a introdus alin. (5) în cuprinsul art. 12 cu următorul conținut: „Prevederile alin. (1) se corelează în mod corespunzător în cazul persoanelor îndreptățite cărora li se aplică prevederile Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și ale Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004

privind coordonarea sistemelor de securitate socială.” În Raportul Comisiei de Muncă și Protecție Socială din Camera Deputaților, noua soluție legislativă este astfel justificată: „Este necesar ca persoanele care se deplasează în Comunitate să se supună regimului de securitate socială a unui singur stat membru, pentru a se evita suprapunerea dispozițiilor legislațiilor interne aplicabile, precum și complicațiile care pot rezulta din această cauză.”

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece condiționarea, prin lege, a acordării drepturilor (indemnizații și stimulente de inserție), de obligația de a locui în România nu reprezintă o măsură care înfrânge libertatea de circulație a cetățenilor, aceștia având posibilitatea deplasării transfrontaliere, dar și posibilitatea de stabilire în străinătate și revenire în țară. În plus, nu poate fi primită nici critica privind încălcarea art. 26 din Constituție, care pleacă de la principiul necesității reunirii familiei materializat în dreptul părinților de a beneficia de măsurii adecvate din partea statului pentru a fi împreună. Suspendarea dreptului la indemnizația de creștere a copilului nu poate fi imputată statului, în condițiile în care deplasarea în străinătate pentru o perioadă scurtă și determinată de timp este o alegere personală, o formă de exprimare a vieții private și de familie. Mai mult, nu se poate reține nici încălcarea art. 20 din Constituție, de vreme ce Codul european de securitate socială, ratificat prin Legea nr. 116/2009, reglementează la art. 68 lit. a) posibilitatea suspendării prestațiilor de asigurări sociale, atât timp cât persoana interesată nu se găsește pe teritoriul părții contractante.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 12 lit. c) și ale art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, obiect al excepției îl reprezintă dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. c) și art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu următorul conținut:

— Art. 12 alin. (1) lit. c): „*Drepturile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se acordă în situația în care solicitantul îndeplinește cumulativ următoarele condiții: [...] c) locuiește în România împreună cu copilul/copiii pentru care solicită drepturile și se ocupă de creșterea și îngrijirea acestuia/acestora.*”;

— Art. 16 alin. (2) lit. h): „*Dreptul la indemnizațiile prevăzute la art. 2 alin. (1), respectiv la art. 5 și art. 9 alin. (4) și (5) se suspendă începând cu ziua următoare celei în care: [...] h) în situația în care beneficiarul nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la art. 12;*”.

14. În opinia instanței de judecată, autoarea a excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în: art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 25 alin. (1) privind dreptul la liberă circulație și art. 26 privind viața intimă, familială și privată. De asemenea, consideră că sunt încălcate și prevederile art. 20 alin. 2 lit. a) din Tratatul pentru funcționarea Uniunii Europene și ale art. 34 alin. (1) și (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate prevăd că drepturile stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare (indemnizația pentru creșterea copilului), se acordă în situația în care solicitantul îndeplinește cumulativ anumite condiții, printre care și aceea de a locui în România împreună cu copilul/copiii pentru care solicită drepturile și se ocupă de creșterea și îngrijirea acestuia/ acestora, iar, în cazul în care nu mai sunt îndeplinite aceste condiții, dreptul la indemnizație se suspendă.

16. Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză având ca obiect anularea Dispoziției Inspectoratului de Poliție al Județului Vaslui prin care s-a dispus suspendarea dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului (întrucât beneficiara nu s-a prezentat în ultima jumătate a lunii februarie 2015 la Serviciul Resurse Umane pentru a semna în Registrul de evidență a personalului care beneficiază de concediu și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, fiind plecată împreună cu copilul în concediu, în Franța, unde soțul său își desfășoară activitatea lucrativă). Instanța de judecată, autoarea a excepției de neconstituționalitate, susține că noțiunea de „a locui în România” a fost înțeleasă diferit de către părți. Dacă reclamanta consideră că cerința de „a locui în România” nu exclude deplasarea în străinătate într-un stat membru al Uniunii Europene pentru o perioadă scurtă și determinată de timp, pârâtul apreciază că această condiție exclude posibilitatea de a părăsi teritoriul României, caz în care se impune suspendarea dreptului la plata indemnizației de creștere a copilului. Or, Curtea constată că astfel de susțineri nu constituie aspecte ce țin de constituționalitatea textelor de lege criticate, ci constituie chestiuni de interpretare și aplicare a textului de lege criticat la situația dedusă judecătii. Textele de lege criticate prevăd doar că drepturile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată cu modificări prin Legea

nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare (indemnizația pentru creșterea copilului), se suspendă în cazul în care nu mai sunt îndeplinite condițiile de acordare a indemnizației, prin care și condiția de a locui în România.

17. Curtea reține că interpretarea textelor de lege criticate în vederea aplicării lor la situația beneficiarei indemnizației pentru creșterea copilului care a părăsit teritoriul României pentru o perioadă scurtă și determinată de timp, precum și interpretarea dacă această situație poate fi privită ca o încălcare a condiției de „a locui în România”, constituie aspecte ce intră în competența de soluționare a litigiului dedus instanței de judecată ce a sesizat Curtea Constituțională. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată de instanța de judecată din oficiu, este inadmisibilă, deoarece aspectele invocate de autoarea excepției vizează probleme de interpretare și aplicare a legii, de competența exclusivă a instituțiilor publice cu atribuții în domeniu, respectiv a instanței de judecată în caz de litigiu.

18. De altfel, Curtea observă că, potrivit art. 12 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, introdus prin Legea nr. 66/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 20 aprilie 2016, „*Prevederile alin. (1) se corelează în mod corespunzător în cazul persoanelor îndreptățite cărora li se aplică prevederile Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și ale Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială*”, iar potrivit art. 7 din acest Regulament, „*Cu excepția cazului în care prezentul regulament prevede altfel, prestațiile în numerar care se plătesc în temeiul legislației unuia sau mai multor state membre sau al prezentului regulament nu pot face obiectul niciunei reduceri, modificări, suspendări, retrageri sau confiscări în temeiul faptului că beneficiarul sau membrii familiei acestuia sunt rezidenți într-un stat membru, altul decât cel în care este situată instituția responsabilă de furnizarea prestației.*”

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. c) și ale art. 16 alin. (2) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Tribunalul Vaslui — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 2.361/89/2015.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 426

din 15 iunie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16)
din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse
de organele judiciare în cursul procesului penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marcel Kollenman în Dosarul nr. 13.321/245/2016 al Judecătoriei Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.239D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.678D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marcel Kollenman în Dosarul nr. 16.633/245/2016 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

7. Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.678D/2016 la Dosarul nr. 1.239D/2016, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 1 iulie și 7 septembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 13.321/245/2016 și nr. 16.633/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

10. Excepția a fost ridicată de Marcel Kollenman, în dosarele de mai sus, având ca obiect soluționarea unor contestații formulate împotriva încheierilor judecătorului de supraveghere a privării de libertate.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că prevederile legale sunt neconstituționale, deoarece condamnatul nu are posibilitatea de a se prezenta în instanță și nu poate lua cunoștință de susținerile penitenciarului. Mai arată că citarea unui condamnat aflat în penitenciar fără mențiunea de a fi adus ori fără dispoziție de prezentare reprezintă o încălcare a dreptului la apărare. În condițiile în care dispozițiile legale contestate prevăd doar posibilitatea administrației penitenciarului de a participa efectiv la judecată, prezența persoanei condamnate fiind lăsată la aprecierea judecătorului, susține că este încălcat în mod grav principiul egalității în drepturi și dreptul la un proces echitabil.

12. **Judecătoria Iași — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece o persoană condamnată este ascultată în mod obligatoriu la locul de deținere de către judecătorul de supraveghere, potrivit art. 56 alin. (3) din Legea nr. 254/2013, și aceasta reprezintă o garanție acordată persoanei condamnate că beneficiază de un tratament juridic corespunzător situației în care se află, soluția pronunțată de către judecătorul de supraveghere conținând în mod automat și susținerea persoanei deținute. De asemenea, persoana condamnată are cunoștință de cauză, aceasta judecându-se în ședință publică, cu citarea sa și a administrației penitenciarului și, totodată, poate depune memoriile și concluzii scrise și își poate angaja, ca orice parte dintr-un proces, un apărător care să o reprezinte în instanță [a se vedea art. 39 alin. (14) și alin. (15) din Legea nr. 254/2013].

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

15. **Avocatul Poporului** apreciază dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, prevederile legale contestate se referă la faza de executare a procesului, fază care nu este supusă aceluiași reguli de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului (a se vedea Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013). De aceea, în considerarea acestor distincții, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. În același sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, statuând în jurisprudența sa că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — egalitatea de arme, dreptul la apărare,

contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor (a se vedea Hotărârea din 2 martie 2006, pronunțată în Cauza *Pilla împotriva Italiei*, Hotărârea din 27 iunie 2006 pronunțată în Cauza *Szabo împotriva Suediei*, Hotărârea din 23 octombrie 2012, pronunțată în Cauza *Ciok împotriva Poloniei*).

16. Prevederile contestate de petent nu suprimă accesul la justiție și nici dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 21 și art. 24 din Constituție, deoarece nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un apărător pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind instituit de legiuitor numai în anumite situații, întrucât Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie. Curtea Constituțională a considerat că stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului (a se vedea Decizia nr. 1.202 din 24 septembrie 2009 și Decizia nr. 1.292 din 14 octombrie 2010).

17. Totodată, în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate, pronunțate în soluționarea plângerii, persoana condamnată are posibilitatea de a-și formula apărările prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) din lege, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată.

18. Mai mult, decizia Comisiei pentru stabilirea, individualizarea și schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate poate fi contestată atât în fața judecătorului de supraveghere a privării de libertate, cât și în fața instanței de judecată, care, respectând exigențele dreptului la apărare, poate asculta la locul de deținere persoana condamnată în vederea aflării adevărului.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, care au următorul conținut: „(16) *Persoana condamnată este adusă la judecată doar la solicitarea instanței, în acest caz fiind audiată.*”

22. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, precum și dispozițiile art. 6 privind *Dreptul la un proces echitabil*, art. 13 privind *Dreptul la un recurs efectiv*, art. 14 privind *Interzicerea discriminării* și art. 7 privind *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu trimitere la art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 535 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 13 august 2015, paragrafele 18—21, Curtea a statuat că prevederile art. 39 din Legea nr. 254/2013 se circumscriu celei de-a patra faze a procesului penal, și anume fazei de executare. Art. 39 din lege reglementează atât cu privire la stabilirea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, la plângerea depusă de persoana condamnată la judecătorul de supraveghere a privării de libertate împotriva deciziei comisiei pentru stabilirea, individualizarea și schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, cât și cu privire la contestația formulată de persoana condamnată sau de administrația penitenciarului, pe rolul judecătoriei în a cărei circumscripție se află penitenciarul, împotriva încheierii prin care judecătorul de supraveghere a privării de libertate a soluționat plângerea. Totodată, art. 56 din aceeași lege normează atât cu privire la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate la pedepse privative de libertate, la plângerea ce poate fi formulată de către acestea împotriva măsurilor privative la exercitarea drepturilor reglementate prin Legea nr. 254/2013, luate de către administrația penitenciarului, cât și cu privire la contestația ce se poate formula împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a privării de libertate prin care a fost soluționată plângerea.

24. Prin urmare, cadrul general prevăzut de art. 39 din Legea nr. 254/2013 reglementează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală, astfel încât Curtea reține că aceasta nu este supusă regulilor de procedură care guvernează faza de judecată a procesului penal, având în vedere că situația juridică a persoanei condamnate nu este identică cu cea a inculpatului. Într-un sens similar s-a pronunțat Curtea în jurisprudența sa referitoare la Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, abrogată prin Legea nr. 254/2013, de exemplu, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, și prin Decizia nr. 486 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 24 ianuarie 2014.

25. Așa fiind, Curtea a constatat că, în considerarea diferenței mai sus arătate, legiuitorul poate reglementa, în materia executării pedepselor, o procedură specială de soluționare a căilor de atac referitoare la exercitarea drepturilor persoanelor condamnate, stabilite prin Legea nr. 254/2013, procedură care să nu mai implice în mod necesar prezența persoanei condamnate, fără ca în acest mod să fie încălcate dispozițiile constituționale.

26. De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că garanțiile consacrate în materie penală de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — egalitatea de arme, dreptul la apărare, contradictorialitatea — nu sunt aplicabile procedurilor privind executarea pedepselor. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia din 7 mai 1990 — *Aldrian împotriva Austriei*, Cererea nr. 16.236/90, Decizia din 22 februarie 1995 — *A.B. împotriva Elveției*, Cererea nr. 20.872/92, Decizia din 13 mai 2003 — *Montcornet de Caumont împotriva Franței*, Cererea nr. 59.290/00, Decizia din 23 septembrie 2004 — *Pilla împotriva Italiei*, Cererea nr. 64.088/00, Decizia din 27 iunie 2006 — *Szabo împotriva Suediei*, Cererea nr. 28.578/03, și Decizia din 23 octombrie 2012 — *Ciok împotriva Poloniei*, Cererea nr. 498/10, paragraful 33.

27. Totodată, Curtea a mai reținut că, în procedura de soluționare a plângerii împotriva măsurilor privative la exercitarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 254/2013, potrivit art. 56 alin. (3) din lege, persoana condamnată este ascultată, în mod obligatoriu, la locul de deținere, de către judecătorul de

supraveghere a privării de libertate, alin. (4) al aceluiași articol stabilind că, în cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate asculta persoana în cauză, audiere care va avea loc prin videoconferință, sau poate solicita ascultarea acesteia de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la noul loc de deținere, care înaintea declarația luată. Totodată, în procedura de soluționare a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de supraveghere a

privării de libertate, pronunțate în soluționarea plângerii, persoana condamnată are posibilitatea de a-și formula apărările prin intermediul memoriilor și concluziilor scrise, în temeiul art. 39 alin. (15) din lege, indiferent dacă este adusă sau nu la judecată.

28. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marcel Kollenman în dosarele nr. 13.321/245/2016 și nr. 16.633/245/2016 ale Judecătorei Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 39 alin. (16) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodită Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ORDIN

pentru re acreditarea Muzeului Județean Argeș din Pitești, județul Argeș

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.263 din 27.06.2017,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se re acreditează Muzeul Județean Argeș din Pitești, județul Argeș.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și identității naționale,
Lucian Romașcanu

București, 18 iulie 2017.
Nr. 2.476.

MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ORDIN
pentru re acreditarea Muzeului „Anastasiu Crimca”
al Mănăstirii Dragomirna, județul Suceava

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.661 din 27.06.2017,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se re acreditează Muzeul „Anastasiu Crimca” al Mănăstirii Dragomirna, județul Suceava.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și identității naționale,
Lucian Romașcanu

București, 18 iulie 2017.
Nr. 2.477.

MINISTERUL CULTURII ȘI IDENTITĂȚII NAȚIONALE

ORDIN
pentru re acreditarea Muzeului Național Secuiesc
din Sfântu Gheorghe, județul Covasna

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.740 din 27.06.2017,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Identității Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii și identității naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se re acreditează Muzeul Național Secuiesc, cu sediul în Sfântu Gheorghe, județul Covasna.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și identității naționale,
Lucian Romașcanu

București, 18 iulie 2017.
Nr. 2.478.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind închiderea procedurii de redresare financiară pe bază de plan de redresare financiară la Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A.

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, identificată cu CIF 31588130 și contul bancar RO83TREZ7005025XXX007370, deschis la Trezoreria Municipiului București, reprezentată legal prin domnul Leonardo Badea, în calitate de președinte, în conformitate cu prevederile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 6 alin. (3) și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

conform prevederilor Legii nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată, cu modificările ulterioare, și ale art. 8 alin. (11) și (16) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările ulterioare,

în baza Hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară adoptate în ședința din data de 19.07.2017, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. P/2.757 din 18.07.2017 privind analiza asupra stabilității financiare a Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. la data de 31.03.2017, inclusiv evenimente ulterioare,

avându-se în vedere următoarele motive de fapt și de drept:

Prin Decizia nr. 901/2016, Autoritatea de Supraveghere Financiară a dispus deschiderea procedurii de redresare financiară pe bază de plan de redresare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 304 din 20 aprilie 2016.

În conformitate cu dispozițiile art. 3 și 4 din decizia menționată Consiliul de administrație al Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. avea obligația să întocmească și să depună la Autoritatea de Supraveghere Financiară planul de redresare financiară care să cuprindă măsuri de redresare financiară, precum și modalități concrete și termenii de îndeplinire a măsurilor asumate de către conducerea societății, în vederea asigurării fondurilor proprii eligibile care să acopere SCR sau modificarea profilului de risc, a fondurilor proprii eligibile care să acopere MCR și a coeficientului de lichiditate.

Prin Adresa nr. 3.117 din 6.05.2016, înregistrată la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. 34.154 din 6.05.2015, Consiliul de administrație al asigurătorului a depus la sediul Autorității de Supraveghere Financiară un plan de redresare, conform dispozițiilor Deciziei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 901/2016 și dispozițiilor art. 2 din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 1.255/2016¹ privind modificarea planului de redresare financiară al Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A.

Principalele elemente ale planului au vizat măsuri de recapitalizare, recuperarea împrumuturilor în relație cu entități afiliate și debitori diverși, reanalizarea politicii de reasigurare, măsuri operaționale, precum și măsuri de remediere a deficiențelor constatate prin actele de control ale Autorității de Supraveghere Financiară.

Autoritatea de Supraveghere Financiară a aprobat planul de redresare financiară al Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. prin Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 1.458 din 21.07.2016².

Ca urmare a analizării modului de îndeplinire a măsurilor stabilite prin planul de redresare financiară, coroborat cu raportările trimestrului IV ale anului 2016, cu termen de depunere la data de 8.03.2017, s-a constatat că activele Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. erau inferioare obligațiilor aferente activității de asigurări generale, coeficientul de lichiditate al societății era subunitar, nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la cerința minimă de capital și, ținând seama de ponderea semnificativă în sistemul național de asigurări, a fost dispusă aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. (3) din Legea nr. 246/2015 privind redresarea și rezoluția asigurătorilor. Astfel, a fost emisă Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 463 din 4.04.2017³ privind aplicarea dispozițiilor Legii nr. 246/2015 Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A., asigurător aflat în procedura de redresare financiară potrivit prevederilor Legii nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare.

Prin Adresa nr. 2.033 din 26.04.2017, înregistrată la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. 15.231 din 26.04.2017, conducerea Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. a prezentat Autorității de Supraveghere Financiară documentele justificative care fac dovada acordării de către Societatea Vivendi International — S.R.L., în calitate de acționar principal, a unui împrumut subordonat în cuantum de 50 milioane euro, vărsat integral în contul Societății de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. în data de 11.03.2017, în scopul capitalizării și restabilirii fondurilor proprii ale asigurătorului.

Analizând situația financiară a asigurătorului, raportat la noile informații transmise, și având în vedere măsurile stabilite de autoritate în sarcina societății s-au constatat următoarele:

Măsura de recapitalizare stabilită prin art. 5 lit. g) și h) din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 901/2016 a fost îndeplinită ca urmare a împrumutului subordonat acordat societății de către acționarul majoritar.

Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. înregistrează la data de 31.03.2017 o rată MCR de 368%, respectându-se astfel prevederile art. 95 alin. (1) lit. d) pct. (ii) din Legea nr. 237/2015, cu modificările ulterioare, precum și o rată SCR de 159%, respectându-se astfel dispozițiile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 237/2015, cu modificările ulterioare. Împrumutul subordonat, care a făcut obiectul Adresei City nr. 2.033 din 26.04.2017, înregistrată la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. 15.231 din 26.04.2017, îndeplinește particularitățile fondurilor proprii de rang 1 conform dispozițiilor art. 71 din Regulamentul delegat nr. 35/2015 de punere în aplicare a dispozițiilor art. 67—69 din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările ulterioare.

¹ Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 1.255/2016 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

² Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 1.458/2016 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

³ Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 463/2017 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Prin urmare, se constată restabilirea fondurilor proprii de bază eligibile la nivelul cerinței minime de capital conform dispozițiilor art. 71 alin. (3) și alin. (4) din Legea nr. 237/2015, cu modificările ulterioare, a nivelului fondurilor proprii eligibile la nivelul cerinței de capital de solvabilitate conform dispozițiilor art. 71 alin. (1) și alin. (2) din aceeași lege, iar coeficientul de lichiditate este supraunitar.

Referitor la măsura de recuperare a împrumuturilor în relație cu entități afiliate și a creanțelor de la debitori diverși, Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. a făcut demersurile necesare în vederea recuperării acestora. Având în vedere că recuperarea creanțelor necesită un proces de lungă durată, Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. a apelat mecanismul de acoperire a pierderilor pentru suma de 30 milioane euro conform dispozițiilor art. 71 alin. (1) lit. e) pct. (i) și alin. (5) din Regulamentul delegat al Comisiei Europene nr. 35/2015. Astfel, fiind îndeplinite măsurile stabilite prin art. 5 lit. d) și e) din Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 901/2016.

În ceea ce privește reducerea riscului de concentrare și de credit, Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. a procedat la reanalizarea politicii de reasigurare, la plasarea riscurilor către reasigurători cu rating, a restructurat tratatul de reasigurare existent, prin sindicalizare (trei reasigurători față de unul, entități afiliate), precum și prin introducerea unei clauze de garantare în favoarea reasuratului.

Referitor la evaluarea creanțelor asiguratorului, a dosarelor de daună înregistrate și a rezervei de daună pe fiecare categorie de asigurare Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. a desemnat un auditor financiar care a efectuat evaluarea activelor, datoriilor și capitalurilor proprii la data de referință 31.03.2016 și care a întocmit raportul de evaluare în data de 15.12.2016, prezentat la Autoritatea de Supraveghere Financiară la data de 22.12.2016. Rezultatele evaluării au fost asumate și înregistrate de către Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. în situațiile financiare de la sfârșitul anului 2016.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 20 lit. a) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată, cu modificările ulterioare, se dispune închiderea procedurii de redresare pe bază de plan de redresare financiară la Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A., cu sediul în str. Constantin Aricescu nr. 5—7, parter și demisol, București, sectorul 1, J40/3.150/31.03.1998, 10392742, RA-008/10.04.2003, autorizată prin Decizia nr. 9 din 23 octombrie 2001, reprezentată legal de domnul Papanikolaou Epameinondas în calitate de director general adjunct.

Art. 2. — În conformitate cu prevederile art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare, se revocă Decizia Autorității de Supraveghere Financiară nr. 901/2016 privind deschiderea procedurii de redresare

financiară pe bază de plan de redresare la Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A.

Art. 3. — (1) Prezenta decizie este executorie în conformitate cu dispozițiile art. 21 alin. (3) raportat la art. 19 alin. (1) din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Împotriva prezentei decizii, Societatea de Asigurare-Reasigurare City Insurance — S.A. poate formula contestație la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 10 zile de la data comunicării, sub sancțiunea decăderii.

(3) Contestația nu suspendă executarea deciziei Autorității de Supraveghere Financiară. Hotărârea instanței poate fi atacată cu recurs, în condițiile legii.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 21 alin. (3) raportat la art. 19 alin. (1) din Legea nr. 503/2004, republicată, cu modificările ulterioare.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Ovidiu Răzvan Wlassopol

București, 26 iulie 2017.

Nr. 1.019.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

